

POSTANOWIENIE

26 marca 2024 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Agnieszka Jurkowska-Chocyk

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym 26 marca 2024 r. w Warszawie
zażalenia G. K.

na postanowienie Sądu Najwyższego

z 4 grudnia 2023 r., I CNP 108/23,

w sprawie ze skargi G. K.

o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku

Sądu Okręgowego w Koninie z 4 lutego 2021 r., sygn. I 1 Ca 556/20

wydanego w sprawie ze skargi G. K.

przeciwko R. T.

o ustalenie,

odrzuca zażalenie.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z 4 grudnia 2023 roku, wydanym w sprawie I CNP 108/23 Sąd Najwyższy odrzucił skargę powódki o stwierdzenie niezgodności z prawem wyroku Sądu Okręgowego w Koninie z 4 lutego 2021 roku w sprawie I 1 Ca 556/20 (pkt I), odstąpił od obciążenia powódki kosztami postępowania skargowego (pkt II) i przyznał adw. B. K. od Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Koninie kwotę 2 700 zł kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powódce z urzędu w tym postępowaniu.

Postanowienie to w zakresie rozstrzygnięcia z pkt III zostało zaskarżone zażaleniem przez powódkę.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie podlega odrzuceniu jako niedopuszczalne.

Zgodnie z art. 394¹ § 1 i § 1¹ k.p.c., zażalenie do Sądu Najwyższego przysługuje:

- na postanowienie sądu drugiej instancji odrzucające skargę kasacyjną oraz na postanowienie sądu drugiej lub pierwszej instancji odrzucające skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia,

- w razie uchylenia przez sąd drugiej instancji wyroku sądu pierwszej instancji i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania.

Katalog postanowień wymienionych w przytoczonym przepisie, podlegających zaskarżeniu zażaleniem do Sądu Najwyższego jest zamknięty (tak m.in. postanowienia SN: z 28 maja 2019 r., I CSK 746/17; z 28 sierpnia 2020 r., I CSK 799/19, z 23 kwietnia 2021 r., I CSK 318/30, z 13 lipca 2022 r., III CZ 229/22).

W tym stanie rzeczy, mając na względzie, że zaskarżone przez powódkę postanowienie nie zostało wymienione w art. 394¹ k.p.c. należy przyjąć, iż w obowiązującym stanie prawnym postanowienie Sądu Najwyższego wydane w przedmiocie przyznania pełnomocnikowi strony kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu nie podlega zaskarżeniu. Regulacja dopuszczalności zaskarżenia orzeczeń określonymi środkami odwoławczymi i środkami zaskarżenia jest w Kodeksie postępowania cywilnego wyczerpująca. Ich wniesienie jest więc możliwe tylko w oparciu o unormowaną w Kodeksie podstawę prawną (tak. postanowienie SN: z 3 marca 2010 r., III SO 1/10, z 2 listopada 2010 r., III SO 3/10, z 11 października 2023 r., III CZ 499/22).

W orzecznictwie Sądu Najwyższego zwrócono również uwagę, że brak środków odwoławczych od orzeczeń Sądu Najwyższego wynika także z ustrojowego usytuowania tego Sądu jako naczelnego organu sądowego sprawującego nadzór nad działalnością sądów powszechnych w zakresie orzekania

(art. 183 Konstytucji RP oraz art. 1 ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym, t.j. Dz.U. z 2023 r., poz. 1093).

W tym stanie rzeczy Sąd Najwyższy na podstawie art. 398²¹ k.p.c. w związku z art. 373 § 1 k.p.c. i art. 397 § 3 k.p.c. orzekł jak w sentencji.

[SOP]

[ms]